VINA-QVEDIA

TIL

HR. OLAFS OLAFSSONAR,

LECTORS AT KÓNGSBERGI,

ÞÁ

HANN HELLT SITT BRÚDKAUP

MED

JÚNGFRÚ JACOBSEN,

Á

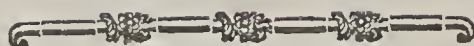
VITIUNAR DEGI MARIU

MDCCLXXXIV.

PRENTUT Í KAUPMANNAHÖFN, 1784.

HIA M. HALLAGER.

Hvílíkann gledi-gefinn hag
Gaf mer ei' fregnin ſú,
Heill-ſkapa þinn og heidurs dag
At helldir, bródir, nú!
En þat mig hrellir, at eg kann
Ei' qvædi ſenda þer
Svo verdugt, ſem eg yckr ann,
Og ſkylldan bydr mer;
Svo verdugt þinni vinar-dád,
Vottadri mer í leingd og brád.
Veit eg þó ſamt þitt vinar-ged,
Vel tekr bögu þá,
Sem mer í huga renna red,
Um rád þitt nær eg frá.
Hver gáfa ſem er hverium ljed,
Hann ſlíkrar neyta má,

Þú

Þú hefir', vinr, valit rett,
Vel ratat Lucku-blæ;
Sönu manndygd aungvann femr prett,
Sinn líka rækir æ;
Því hana dyrkat hefir vel,
Hertogi var hùn þer,
At vinna dygdugt elsku-þel
Unnustu þinnar her.
Kærleikr alldrei kólnar sá,
Sem klárri dád er bygdr á;
Þess betr annar þeckir hinn,
Þess varmar brennr hann,
En ei' sem lostans elldrinn
Uppliósta blossum kann
Um stund, en lægdr annat sinn
Utslokna þegar vann.

Líkt sem átt-spakr leidar-steinn
Legzt æ í horfit víst,
Þótt hann frá-beygi bylr einn,
Brádt aptr þángat snyst;
Líkt sem hann stál at-sygr ser,
Sinn krapt meddeilir því,
Upp frá því svo hans edli ber,
Eins og þar byggi hann í:
Svo leitar dygdin ávallt ad
Att þeirri, dygd hvar ser nam stad.
Þótt stundum skeiki, strax hún fær
Stefnunni rettu nád,
Svo dregr hún og fer þat nær,
Hvat sanna geymir dád,
Og því síns kraptar efling fær;
Um yckart fór svo rád.

Eg

Eg veit þú manzt þat augnablik,
(Æ fiálffagt manztu þad),
Þá kærleiks örvar utan fvik,
Innbyrdis námu ftad;
Þá yckar fkulfu hiörtu hrein
Vid hit frum-gefna já;
Þá rodi blúgr beggia fkein
Blíd-látum kinnum á;
Og þat, fem fkrádut ordunum,
Innfigla giördut koffunum.
En flíkt í leyndum allt til bar,
Ofleckat kærleiks rád
Því betr tókzt, at vígfeft var
Vinfengi fönnu og dád;
Nu kallar eg fe komit þar,
At kyffiz þid í nád.

Upp er þá runnin ófka-ftund,
Aft-fólgni vinr, nú,
Sem þín ugg-búin þreidi lund,
Þeff meira kætir fú:
At þer er nú vid lídu fett
Seims fögur, dygdug lín,
Ofk, beidni, laungun, yndit rett
Og fálar helftin þín.
Lít: hverfu gladvær loga her
Liós hennar brúna móti þer;
Andlitit fkírlíft innir frá,
Aft hverri hún fadmar þig;
Vörunum kærleiks yptaz á
Innfiglin hiartanlig;
Vart mundi hún *Embla* fegnar fá
I fadmlög *Afki* fig.

Af er nú ſtadit, Elſku-vin,
Ofrelſi þat, er fyr
Bió þer og henni bidſtund hin
I blídum áſtar-hyr;
Einurdarlauſt er auga þitt
At elſku midi flaug,
Og hún þer aptr ſendi ſitt,
Samt hvert at hiarta ſmaug;
Er þid í ſkyndíng, ótta hrærd,
Innbyrdis kærleiks tiádut ſtærd;
Er yckrar varir efandi,
Af elſku tendradar,
Glód-heita koſſa gefandi,
Grun höfdu: fer einn þar;
En unad ſárann ſefandi,
Því ſinntu meir er bar.

En ſpursmál — þvíat efi mer
A þeſſu nockurr var —
Hvat ætlar þú at hugſi þer
Hvít-raudar meyiarnar
Um bygdir Islands, þegar þær
Þig heyra qvæntann her,
Mörg ſú þer verda vildi kær,
Vörm ordin fyri þer,
Og bedit hertil hafa þín,
Hyggiandi vitia mundir ſín?
Eitt mun þeim þeim trauſt, at örlög vís
Aqvardat hafi þat,
At virdi þer ein vella dís
Veitt í fiarlægum ſtad;
Af ſlíku máli ræd eg, rís,
Því rádi gángir ad.

Aſt.

Aſt-kæri vinr, elſka nú
Af hiarta líſit þitt
A medan þeſſi tíd ótrú
Til gefr leyfi ſitt.
Hver ſtund, já hvert þat blik af brá,
Sem burtfer áſtarlauſt,
Ei' verdr tekit aptr, þá
Addynr ſkapa rauſt.
Elſkuga, Brúdur, áſtar-hót
Af hreinni dygd þar ſyn á mót,
Aſt-rækni kælaz ei' mun hans
Med eptir-tímanum,
Ne fölar varir verka ſtans
Vináttu koſſunum,
Ne fadmlög ölldrud firraz ans
Frá vinar örmunum.

Þótt brádu flugi burtu her
Blóm-fögur leyniz ár,
Ynndæli kærleiks alldrei þver,
Sem aflar dygdin klár.
Rett eins og lyſir ſæfar ſól
Sífelldum glanſi med,
Sem augat heims á himin-ból
Hvern morgun verdr ſed
Upprenna, ljóma, lífga vid
Lífs allt og daudt at jöfnum ſid,
Finzt eins hvern morgun ferſkt og nytt
Fyrr talit elſku-mót,
Sem endr nærir þelit þytt
Vid þæguzt áſtar-hót;
Utlitit þóat blikni blítt,
Ei' bilar kærleiks rót. —

En

En hvat miög gledr gæfa þín,
Grunn-holli vinr, mig;
Svo miklu ſtærri er föknun mín,
Nær ſie'g ei' framar þig.
Mer virdiz og vor Födrfölld
Fram beri qvörtun þá,
At þú, ſem blód og hennar holld,
Ei' hana meir villt ſiá;
En hún ſig kætir aptr vid
At ömmu þinni veitir lid?
Þú fara mátt — og fylgi þer
Farſælld og bleſſan öll!
Anægiu hverrar, líſit ljer,
Líns hrepptu medr þöll!
Mer virdiz, ſem at ſvari her,
Svo verdi! Forlög ſniöll.

